

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unirea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Școală cerească

(+). Sufletul smeritului rob al lui Hristos, pdr. Gautrelet S. I., sigur c'a tresăltat de bucurie în slăvile de sus Duminecă în 5 Ian. c. Era așa de îngerec tabloul din Vatican: mulțime de copilași și copilăse, în mijloc de altă mulțime de bărbați și femei, toți membri ai tovarășiei evlavioase Apostolatul Rugăciunii, prezentând Vicarului Domnului, drept omagiu filial, din partea lor și a celorlalți membri din Italia, un neprețuit „Tesoro Spirituale”, cum i-au zis ei. Dumnezeuesc cadou, cu adevărat! Căci iată ce nestemate înșira scrisoarea de pe pergamentul prin care se oferia Sf. Părinte comoara din chestie: 1439.347 participări la sfintele liturghii; 596.457 sfinte împărțănii; 951.909 vizite la Isus Euharisticul; 5.074.880 rugăciuni; 1439.331 fapte bune; 1353.799 jertfe de bunăvoie. Total: 10.855.723 de acte meritorii săvârșite de dragul și la gândul Păstorului Suprem al turmei Răscumpărătorului.

Da; nu se poate să nu fi tresăltat de bucurie în acea zi sufletul P. Gautrelet de a cărui nume se leagă mișcarea spirituală de proporții uriașe, care este Apostolatul Rugăciunii. A pornit la 1844 din sătulețul Vals, eparhia Puy (Franța) dintre ziduri de mânăstire. La început totul s'a redus la o sugestie a numitului duhovnic pentru călăgării de sub mână sa: să se pregătească în vederea apostoliei ce-i așteaptă prin aceea că jertfesa ceas de ceas, fiecare lucrare a lor, mai mică ori mai mare, Preasfintei Inimi pentru întoarcerea necredincioșilor și interesele Bisericii. Ca să se poată da urmare acestui sfat s'a înfiripat numai decât o asociație care apoi s'a subîmpărțit în grupuri de câte 12 inși. Pe mici hârtiute tipărite, ce au trecut dela mână la mână, pe rând, după tragere ca la noroc, stătea intenția la care respectivul avea să se roage și să muncească un răstimp bine fixat. — Ideea s'a dovedit a fi din cele mai fericite inspirate. În scurtă vreme a fost primită și în afară de școlasticatul jezuitilor. Câștigă în curând aprobarea episcopului eparhial. După aceea pe cea a Papei Piu IX, și statute provizorii. Leo XIII îi dă statute noi și definitive. Papii o îmbogățesc cu indulgențe. Generalul Societății lui Isus face părtași pe toți membri acestei asociații la toate meritele tuturor membrilor ordinului jezuit. — Astăzi numărul celor ce fac parte din această organizație e de mai multe zeci de milioane! (În 1884 erau deja peste 12 milioane).

Oe-i mai firese acum decât bucuria Căpeteniei creștinătății integrale de o asemenea școală cerească, cum a numit Sf. Părinte, cu prilejul audienței menționate mai sus, Apostolatul Rugăciunii! În această școală se formează doar, mai bine ca 'n oricare alta, purtătorii războaielor lui Hristos. Și, Doamne, ce lipsă arzătoare are de atări luptători biserica, indivizii, familia, societatea întreagă chiar în aceste momente istorice de înflorătoare navigare spre un punct cunoscut singur lui Dumnezeu. Cum s'a exprimat același Sf. Părinte tot atunci.

Și e atât de eficace apostolatul ce se învață în această școală; atât de sigur, de ușor și în aceeași vreme atât de a îndemâna tuturor. „Cine nu se poate ruga? se întreabă Sf. Părinte. Se prea poate ca unul sau altul să zică: nu pot posti, nu pot ajuna, nu pot lucra atâta; nu pot face atâtea și atâtea. E drept. Pentru multe de toate se recere o anumită stare de sănătate, de forță fizică, de învățătură, de abilitate. Dar cine poate să zică: Eu nu mă pot ruga? Când pentru asta ajunge și numai gândul! — Să mergem, frați, la școala aceasta! Și să ducem și pe alții cu noi!

Cumpărătorii de suflete

Sibiul iar „rupe pecețile” — Apostolie cu clopote și cu Lei — Mârșăvia dela Ocna-Dejului și de pe valea Târnavelor — Complicitatea autorităților de stat

(*) Conducătorii ortodoxiei ardelenice sunt chinuți de o boală cronică. A descoperit-o I. P. S. Sa mitropolitul Sibiului. El i-a dat și numele științific: „neodihna oaselor”. Amețeală grandilocventă, halucinații și vânăre de himere sunt simptomele ei cele mai obișnuite. Din când în când produce spasmi, cari se descarcă în congrese „omerice”. „Ruperea peceților” este obsesia comună a celor cuprinși de cumplitul flagel. Nervii bolnavi, în momente de criză, nu-și găsesc alinare vremelnică decât în această acțiune de distrugere.

Începutul acestui an ne-a hărăzit tocmai astfel de clipe îngrijorătoare: obsesia „peceților” face ravagii în strana fotiană din Ardeal. — Am căutat să-l liniștim. Le-am spus, că și-ar putea găsi liniștire și odihnă în munca de zidire duhovnicească a propriilor credincioși. Căci doar aceștia, sârmanii, sunt nevoiți să a-lerge la apele turburi ale Maglavitului, pentru a și potoli setea sufletească, care îi chinuște în seceta de-acasă. — Le-am arătat și aceea că neamul nostru se găsește la o răspântie istorică. Are neapărată nevoie de pacea și de unirea tuturor. Certuri și lupte, ori de ce natură ar fi, sunt cât se poate de păgubitoare intereselor naționale.

Febra unitofobă însă se dovedește mai tare decât porunca rașionii sănătoase și a interesului național. Ce-i mai putem face? Ne-am împlinit față de ea toată datoria românească și creștinească. Cu conștiința împăcată, ne constituim, ca de-atâtea ori în anii din urmă, privitori la spectacol și așteptăm liniștiți finalul obișnuit: retragerea rușinoasă și fără rezultate.

Între timp însă ne simțim datori să dăm câte un buletin despre evoluția boalei. Chiar dacă, în mijlocul frământărilor mari de astăzi, ele nu vor fi în stare să atragă luarea aminte a doctorilor cari ar fi datori să intervină și să curme răul; va veni totuși o vreme când va trebui să se judece obiectiv și să se rostască sentința dreaptă. Atunci buletinele noastre vor fi material documentar de preț. Și osândă va cădea grea asupra celor vinovați. În numele neamului, mai întâi. Apoi în numele lui Dumnezeu, a cărui evanghelie o calcă în picioare furla rupătorilor de peceți.

Căci dacă, disprețuind interesele naționale, ei vreau totuși, cu orice preț, să facă „apostolie”, n'au decât să meargă înainte. Să întrebuințeze însă neapărat armele spirituale ale apostoliei creștine. Numai pe acestea. Altfel nu vor putea invoca, pentru a-și putea justifica rătăciria momentană, nici măcar scuza

bunei-credințe. Cu atât mai puțin pe aceea a credinței cinștite în Dumnezeu.

În această privință sunt cât se poate de concludente cele scrise de noi în numărul trecut, despre „vechii drum” pe care îl bătaioresc mănăstirii de „peceți”. Principialul argument utilizat în propaganda unitofobă este: *puterea statului*. O pildă grăitoare ne comunică acum pdr. protopop *Jacob Marga*, din Dej. Iată ce ne scrie, între altele:

„Aproape în toate oficiile de Stat; administrații financiare, judecătorii, postă, telegraf, mine, prozelitismul se practică în modul cel mai mârșav, siluindu-se conștiințele subalternilor din partea celor atotputernici, fiind amenințați a fi dați afară, dacă nu vor trece la pravoslavnica ortodoxie. — Amintesc numai *cazul dela salina Ocna-Dejului*, unde se face cea mai mișelească siluire asupra funcționarilor mai mici și a muncitorilor, punându-li-se în vedere că dacă nu vor trece la ortodoxie, vor fi înlăturați. — Sunt cazuri când unii au primit banii lui Iuda, și-au vândut sufletul și acum nu urmează decât ca să ajungă soarta aceluia. — Și, ca să nu-și piardă pâinea sau ca să ajungă la ea, sunt destul nenorociți cari se văd nevoiți să-și vândă sufletul.

„Sub pretext — sau doară e adevărat? — că Direcțiunea Generală a redus numărul muncitorilor, Salina a dat afară pe mai mulți muncitori și apoi a reprimat numai pe aceia cari au trecut la credința lui Foșu, făcând din unii muncitori chiar funcționari.

„Un funcționar greco-catolic, presionat și amenințat cu destituire, s'a făcut ortodox. — Neliniștit în conștiință că și-a călcat în picioare credința, pentru care Isus Hristos a murit pe cruce, că a înlăturat-o ca pe o cârpă lăpădată, pentru una făurită de oameni, după un timp, iarăși a revenit. Amenințat din nou, iarăși și-a schimbat firma. Unde e aci libertatea convingerii?”

Vălvă grozavă face Sibiul cu „marea mișcare religioasă de pe valea Târnavelor”. Aici, nici mai mult nici mai puțin, populația, cu mic cu mare, „revine în masse la ortodoxie”. Sunt pline gazetele cu această veste extraordinară. O cunoaște țara în lung și larg. — Ciudat e, că cei de pe valea Târnavelor nu știu de așa ceva. Tot așteaptă „ruperea peceților nedrepte”, și minunea nu vrea să se întâmple. — Ceva este, totuși. Un „misionar” dela Sibiu și-a așezat cortul în comuna *Valea-lungă*. Aici, credincioșii noștri sunt săraci. Trebuie să-și plătească prin repartiție casa parohială. Trimisul Sibiului a venit și le-a promis slobozire dela această povară.

Sibiul le va da totul deagata, biserică, clopote, odăjdii; tot. Mai mult: li dă fiecare și câte-un mic „ajutor”. *Dela 100 de Lei în sus*. Avem un șir întreg de declarații făcute în fața autorităților de către cei cari au primit banii lui Iuda, mai apoi însă s'au căit și au revenit.

Așa vestește Sibiul evangella. Cu aceste „argumente istorice” a convins vreo 50 capi de familie să revină la „religia neamului”. Interesant este și acest mic amănunt: din cei trecuți la ortodoxie în Valea-lungă numai 12 sunt români, toți ceilalți au fața ceva mai brună și își zic, mai nou, „romi”. E firesc deci, ca aceștia să revină la ortodoxie după „cunoașterea mai temeinică a istoriei bisericești și naționale”!

„Misionarul” nostru nu s'a mulțumit însă cu această ispravă. (Vremelnică, de altfel). Și-a încercat norocul și în comunele învecinate. A dus și acolo aceleași „argumente istorice și naționale”. A sumătat pe credincioșii din Micăsasa să ceară casa parohială unită pentru școală; să treacă apoi la Sibiu, și li-se va face nouă casă parohială. A promis și clopote. (Cari, firește, n'au sosit). Rezultatul apostolului nocturne, până acuma, zero. (Nu contăm pe cei 7 concubinari, cari „trec” pentru a se putea cununa).

Mare ajutor a avut „misionarul” într'un funcționar administrativ, care și-a pus toată puterea pentru reușita apostolului. Avea motive foarte cucernice zelul lui. Pentru diferite isprăvuri ce se bat în cap cu legea, superiorii au găsit că e bine să-l trimită în altă parte. Ca să-și salveze pielea, a gândit una și bună: s'a făcut, la repezeală, ortodox și imediat a făcut o vizită la Sibiu. S'a pornit atunci un aprig date-vino telegrafic, din jocul căruia noul „apostol” azi pleacă, mâine rămâne. Jocul continuă și acum. — Li așteptăm, în pace, sfârșitul, care nu ne interesează. Interesează numai acest lucru: să se știe la ce poate fi de folos în țara românească trecerea la ortodoxie!

Pentru astăzi, însă, ajunge. Cititorii vor judeca, după dreptate, metodele de cucerire întrebunțate de agenții Sibiului. Vor avea, de

sigur, o îndreptățită tresărire de revoltă. — De prisos. Căile Sibiului se abat, fățiș și cu recredință, dela căile lui Dumnezeu. De aceea vor pieri. Cum s'au sfărmat și până acuma toate opiniile lor „neodihnite”. Nu erau dela Dumnezeu!

Cui prodest? În comuna *Ellseni*, (jud. Odorheiu), s'au făcut în ultima vreme peste 140 de treceri, dela reformați și unitarieni, la Sf. Uatre. Lucru cât se poate de firesc și dorit de orice român care vrea întărirea frontului nostru național și creștinesc în secunime. Ortodoxia sibiană ține însă să-și facă de cap și aici.

În ajunul trecerilor din 15 Dec. 1934 (prima serie de 90) protopopul *Sighișoarei* — care știricise de undeva că s'au mișcat apele în *Ellseni*, — a scris preotului greco-oriental din *Săcel* (satul vecin) să rupă și pentru ortodocși ceva. Dacă nu prin osteneală apoi prin ofițerul stărilor civile. E mai comod așa. În acest scop s'a fost câștigat și secretarul de plasă d. *Iosif Pop*, care a venit la *Ellseni*, în ziua de 15 Dec. 1935 și a militat bărbătește pentru trecerea la ortodoxie. — Spectacol de încurajare pentru pastorul reformat din loc care'n continuu hărțuia lumea adunată.

Noroc că strădania confesionistilor a fost nulă. Noi, cei cari am mișcat apele, ne-am bucurat de succes deplin.

De atunci s'au mai făcut încă 50 de treceri. Deci gelozie confesională augmentată. Și te întrebi: pentru ce?

Pentru că, istoricește vorbind, dela 1733 (dela conscripția lui *Clain*, după care acri erau 15 familii de uniți) și până astăzi ortodoxia n'a avut aici nici un credincios. Era dară creștinește și românește că preotul ortodox din *I. G. Duca-Cristur* — (cel cu *Maglavitul*) să-l denunțe Prefecturii județului pe inimosul inv. dir. *Ioan Alexandru Roiban*, ca pe un agitator confesionalist și neglijent în afacerile sale școlare?

Credem — și cu bună dreptate și cu-viință — că la prefectură li-se va fi dat răspuns creștinesc și românesc pr. ortodox *Simion Radu*. Cu atât mai mult cu cât Sf. Sa, de când

e trimis la *I. G. Duca*, n'a făcut nici o convertire. Nici de țigani măcar. Deși nu e numai din anul trecut acolo. Și ar fi bine să ne lăsați atât Dumnezeu cât și oficialitățile cu veștile dominante, în pace și să înțeleagă — dacă li-l cu patluță — că Uniților în nici un caz nu le strică, dar românismului desigur da. Și încă destul de mult. (Pr. *Simion Rusu*).

Catiheză și Vieată

Noi Românii suntem aplicați spre felul de vorbărie. Dar foarte puțin dispuși la înfăptuire. Românul e născut poet, ca toți la tinerii, cu adausul că noi, pe lângă că suntem latini, mai suntem și orientali...

Mă gândesc la dese discuții ce se înțing în jurul unor probleme; se comentează cu mult interes, iar când e să se ajungă la realizare, se amână „ad kalendas graecas”. Cu se pare că e și cu *catiheza*, căreia și până acum i-s'au consacrat în „Unirea” multe coloane. Iar cum că-i de-o covârșitoare importanță, o confirmă faptul că'n dieceza *Clujului* s'au și dat ordine severe în această privință — O dovadă mai mult, că și asta-i una dintre autohtonele noastre racile.

Dupăcum văd la cei ce au discutat problema, unii găsesc cusururi la metoda de predare, alții dau vina pe manualele de școală — Într'un fel sau altul toți au dreptate:

Fiind vorba de *manualele* de religie, evident că avem multe lipsuri și dificultăți. Primă dificultate, care nu se poate remedia, e că religia e materia cea mai grea, — mai ales pentru școlile primare. Catehismul începe cu întrebarea: „Cine-i Dumnezeu?” Iar ca hetul trebuie să infiltreze în căpșorul copilului — fie cât de antropomorfic — ideea „Absolutului extramundan”. Apoi cum își vor fi închipuit el „Preaf. Treime”, „prezența repetitivă”, și alte adevăruri sublimite; cum le va fi traducând în concepții copilărești, noi nici nu ne putem imagina.

La toate acestea se adaugă manualele de religie care, fără vina autorilor, sunt foarte

□ □ Foiața „Unirii” □ □

Preacurata — revizionistă?

de Pr. Octavian Popa

Rog pe cetitori să nu se mire, nici să se smintească, pentru că așa e adevărul, așa cetim în „Universul”: Preacurata a fost în slujba revizionismului.

În timpul din urmă am avut parte să vedem unele manifestări bolnăvicioase, foarte bolnăvicioase. Când cetim în presa bisericească din Ardeal unele atacuri contra Bisericii ortodoxe și unite, ne gândim că e vorba de unele nemulțămiri personale provocate de frecările confesionale, de rivalitatea dintre unii uniți și ortodocși, precum și de credințagreșită și din partea unora și din partea altora, că prin atacuri și ghionturi ar putea să fie convertiți, eneriți și înghițiți cei din strana adversă. Când vedem acestea în presa din vechiul regat, lucrurile se schimbă. Tot așa când atacurile pornesc dela bărbați serioși, cu situații înalte și pline de răspundere. Dela aceștia așteptăm mai multă seriozitate, mai mult simț de răspundere. Pentru ce spun toate acestea în legătură cu cele de mai sus? Ce are Preacurata cu revizionismul?

În congresul general al Bisericii ortodoxe d. *Stellan Popescu*, directorul „Universului”, președintele Ligii Antirevizioniste și fost mi-

nistru, a ținut un discurs, în care nici mai mult nici mai puțin, acuză pe S. Sa Papa dela Roma, că stă în slujba revizionismului maghiar. Cum? Papa dela Roma, conducătorul spiritual al sutelor de milioane de suflete catolice de pe întreg rotogolul pământului în slujba revizionismului maghiar? Își dau seamă cei ce susțin aceasta acuză, căți credincioși are Papa în Ungaria revizionistă și căți are în țările antirevizioniste, inclusiv România? Și numai o mică comparație în privința aceasta ar trebui să le arate, că Papa nu se poate pune în slujba revizionismului maghiar. Și pe ce se întemeiază? Papa, atunci când un înalt prelat, care a stat în slujba Vaticanului, a fost ridicat la demnitatea de mitropolit-primat al Ungariei și de cardinal, la plecarea acestuia din Vatican, îl primește în audiență și dă în cinstea lui o masă într'un cerc intim. Acesta-i revizionism? Când Papa primește pe niște pelerini catolici din Ungaria, îi binecuvântă părințește atât pe ei, cât și țara lor, asta e revizionism? Dar atunci, cum să numim purtarea S. Sale față de episcopii noștri, pe cari li-a primit tot așa de afectuos și primirea deosebit de impresionantă, de care li-a învrednicit pe repausatul mitropolit *Vasile*? Cum să numim darurile prințiare, pe cari le-a făcut Papa Bisericii unite? Cum le-am putea numi, dacă nu antirevizionism? Să fim serioși! Nu vedem, ce ridicoli suntem pogorindu-ne pe panta asta? Și să ne gândim, că cineva ar fi tradus în limbi străine vorbirea dlui *Stellan Popescu*.

Câte simpatii prețioase am fi pierdut noi prin aceasta? Cui prodest?

Dar abia am trecut peste aceasta mare festare bolnăvicioasă, și iată o nouă dovadă despre aceea, că Biserica catolică stă în slujba revizionismului maghiar. Un excroc, fost servitor agricol, îmbrăcând o reverandă — furat de cine știe unde — se prezintă la Episcopul ortodox a *Clujului* ca fost preot romano-catolic, doctor în teologie, care trece ad la ortodoxie a fost răpit de doi preoți romano-catolici și dus în Ungaria etc. etc. S'a găsit un consilier eparhial, care să însemne într'un proces verbal toată povestea aceasta prost ticluită, s'a mai găsit un redactor al „Universului”, și altfel profesor la o școală superioară, care a tras un senzațional reportaj, împărțit pentru mai mulți numerii, în care denunța această răpire ca un act, care denotă nici mai mult nici mai puțin, decât că Biserica catolică stă în slujba revizionismului maghiar. Mulțămii informațiilor primite dela foștii atăpâni și dela și corespondentului „Universului”, s'a dovedit excrocheria și s'a dovedit odată mai mult că atât rea credință vorbesc anumiți oameni, cât e vorba de Biserica catolică. Nu puteau cei doi domni să bânțuască excrocheria? Orbi sufletească și ura față de Biserica catolică făcută să nu vadă, că *Francisc Zigmund* și samănă a doctor în teologie, că doctoratul în teologie la *Budapesta* nu se ia în 4 ani, ci un preot dela *Gheorgheni* pentru a trece la ortodoxie nu avea nevoie să meargă la *Chi*

puțin atrăgătoare. Nu odată am constatat că elevii mici își țin în catehismele în bancă la ora de religie, și-și scot abecedarele și cărțile lor colorate, cu povești și cu tot ce poate captiva neostolta lor imaginație. Ce bine ne-ar prinde să avem o biblie colorat ilustrată, care să fie cel puțin la înălțimea celorlalte manuale de școală. Noi avem în cărțile noastre aceleași chipuri care au fost și acum 30 de ani.

Totuși greutățile și lipsurile nu provin din cărți, ci dela *cathezi*. La catheză nu metode savante ne trebuie, ci suflet.

Cateheza e o simplă înșămănare a cărei roade se vor culege târziu de tot. Iar roadele nu sunt răspunsurile momentane, nici planul migălos al lecției, ci atașamentul ce-l vor avea elevii față de biserică în viața lor de viitori creștini. Marii educatori nu s'au plâns niciodată nici de manuale, nici de metode. Spre ex. sf. Don Bosco, când i-se prezentase un demnitar englez să-l viziteze institutul, ulmit fiind de-atâtea cunoștințe și disciplină constatate la elevi, îi zise: „Trebuie că folosești o metodă foarte severă, le aplici corecțiuni corporale grave, și la acestea se datoresc succesele ce le obții”. — „Nu, îi răspunse Don Bosco, acești copii se spovedesc și se cuminecă des. Acesta-i singurul secret al metodei mele”. — Și tocmai metoda aceasta sfântă lipsește în cele mai multe locuri. Deși ar trebui să nu uităm că pentru educație e o elementară necesitate cunoașterea sufletelor. Să grăjim că ne la înainte cercetășia.

Poate știți că'n cercetășie fiecare elev are un carnet, în care în secret își însemnează toate viașile și pe care tot în secret îi prezintă comandantului, iar acesta-i dă îndrumările ce le crede de cuviință spre a-l îndrepta. E un fel de spovedanie laică. Acum ne putem închipui ce sfaturi va da cineva care n'are cunoștința sufletelor, nici a moralei — pe care poate o disprețuește, — și n'are nici asistența grației. Să ne păzim că acesta-i un avertisment grăitor. Să nu lăsăm ca mărturisirea să fie chestie de sărbători cu vacanță, căci altfel ne la înainte și ne suplinește cercetășia. Și atunci să nu ne surprindă că în loc de-a asculta sf. Liturghie, copiii vor găsi cu mult mai util să facă excursii.

Deci dacă vrea cathețul să-și cunoască metoda, să-și facă un mic bilanț și să constate la câți dintre elevii săi le-a dat o definitivă orientare religioasă, și câți o practică? Vitorul „Astru”-ului depinde de catehizarea noastră. Elevii în loc să-și distrugă demonstrativ cărțile de religie la ieșirea lor din liceu, să le țină ca amintiri scumpe o viață întreagă. Dragostea și blândețea sunt singurele metode moștenite dela Mântuitorul. Pedepsa naște ură, iar elevul tânăr nu știe distinge între profesor și metodă și între adevărurile credinței. Iar până la urmă se nasc confuzii nefaste; și atunci a cui e vina?

Chiar întrebarea aceasta o punea un gazetar englez, episcopilor anglicani care le reproșase că n'au credință (reprodusă de „L'Ami du Clergé” după „Daily News”): „Ne imputați că n'avem credință? Dar a cui e vina? Jezuții ziceau odinioară: „Dați-ne un copil în școalele noastre până la etatea de 9 ani, și-i vom da o orientare religioasă pe toată viața”. Iar voi ne-ați avut în școlile voastre nu 9, ci 16 ani: v'am urmărit toate cursurile, v'am asistat toate serviciile, v'am cântat toate cântările, și totuși nu ne-ați putut apăra de ceea ce numiți greșală? A cui e vina?” — Să nu ni-se reproșeze și nouă aceasta mai târziu. Cateheza e viață!

Deci deocamdată nu manuale și metode ne trebuie, ci adevărați preoți. De aceea invităm pe toți câți au la inimă progresul bisericii noastre — mai ales pe cei ce slujesc sf. Liturghie zilnic — ca rugăciunile „Tatăl nostru” și „Născătoarea”, obișnuite la sfârșitul Liturghiei, să le facă pentru „preoți buni”; iar când îi vom avea, problema cathezei și altele ca aceasta, se vor rezolva ușor.

Pr. Ioan Ploscaru

Pentruca toți să fie una. Mântuitorul s'a rugat pentru ca apostolii săi să fie una. Și noi toți, mai ales în sfășierile confesionale de azi, datorință sfântă avem să ne rugăm ca harul Celui de sus să dărime păretele despărțitor și să facă să fie una în gândire și simțire creștinătatea întreagă. Gândul nostru, firește, fiind îndreptat în primul rând la unitatea religioasă a noastră, a Românilor.

șinăul Basarabiei, când Sibiu și Clujul i-ar fi putut deschide brațele și i-ar fi putut lua parte contra Inchizitorilor. Orbia și ura i-a impledecat să vadă realitatea și i-a dus la compromiterea unui mare ziar românesc. „Universul”, informat despre excocherie, a desvâlit-o în numărul 341 din 11 Dec., iar în numărul 348 din 18 Dec. dă cuvenita rectificare și își exprimă părerea de rău pentru comentariile ilguitoare, făcute la adresa Bisericii catolice și a reprezentanților ei. Am vrea să știm însă, ce măsuri au luat protectorii excocherului, ca să reabiliteze bisericile profanate prin slujbele făcute de falsul preot?

Încă nu era încheiată afacerea „doctorului în teologie Francisc Zigmund” și iată o nouă propagandă revizionistă, de astădată în Nordul Ardealului și făcută de — Preacurata Felcioră Marial înțelegeți neamuri și vă plecați!

Nu ni se descrie, în ce constă caracterul revizionist al Preacuratei. Avea pe cap coroana maghiară? O avea cel puțin în mâni? Avea colorile maghiare? În acest caz se putea delătura partea, care nu era compatibilă cu sfînșenia Preacuratei și cu situația ei de Mama omenirii. Ce zic elevii, cari văd, că noi nu respectăm nici sublimitatea Preacuratei și o considerăm ca un simbol al revizionismului? Adevărat, că Ungaria e „regnum Marianum”, dar prin aceasta Preacurata nu a devenit numai a Maghiarilor. Și să nu uităm, că prin

astfel de procedee noi înșine procurăm și nutrim iredentismul și revizionismul.

Nu toate relicvele istorice sunt în slujba revizionismului. În Cluj stă mândru Regele Matia, pe care Ungurii l-au pus chiar cu gânduri dușmănoase nouă, dar nu-i trece nimăului prin gând să-l delătore. S'a pus numai o inscripție românească. Tot în Cluj e statula S. Gheorghe din vremea stăpânirii maghiare. Nu cumva e revizionist și S. Gheorghe?

Subsemnatul sub stăpânirea trecută am dat dovezi eclatante despre sentimentul național, care m'a stăpânit totdeauna, iar sub stăpânirea românească am luat parte activă la manifestările anti-revizioniste și sunt vicepreședinte al unei secții județene a Ligii anti-revizioniste. Prin urmare nu pot fi socotit ca „român desnaționalizat”, nici „român cu suflet otrăvit”, dar nu pot să nu mă ridic contra acestor procedee, cari numai ideia anti-revizionistă nu o slujesc. Dacă ar face astfel dușmanii noștri, am înțelege-o; dar noi?

„Universul” în numărul din 17 i. c. la o chestiune politică spune: „În primul rând, sinceritate”. Noi cetind despre cazuri ca cele de mai sus trebuie să spunem: „În primul rând, sinceritate și seriozitate. Mai multă sinceritate și mai multă seriozitate!”

Cețiți și răspândiți „UNIREA”

Zilele de 18—25 Ianuarie sunt dedicate în chip deosebit de Sf. Părinte Idell de rugăciune pentru unirea tuturor. Așa că în această octavă a rugăciunii se vor ridica în tot cuprinsul Bisericii catolice rugă fierbinți către Atotputernicul în scopul menționat. Și cu fili sufletesti ai Papii se vor ruga în acelaș timp, cu acelaș dor, mil și mil de credincioși mărturisind alte crezuri creștine. Anul trecut, bunăoară, au făcut acest lucru cel puțin 1500 preoți anglicani și păstoriși de-al lor, apoi mitropolitul Euloghie, arhiep. Serafim, arhiep. Damian, arhiep. Nicolae de Pecery (Estonia) și episcopul Tichon din Berlin, toți ierarhii ruși ortodocși în diasporă, și mulțime de credincioși de-al lor. Intențiunea ortodocșilor pentru octava din Ianuarie anul trecut a fost formulată așa: „Să arate Dumnezeu ortodocșilor și catolicilor modul cel mai bun pentru a se uni din nou”.

Ne putem însuși aceeaș formulă acum și în toată vremea, rugând cerul să ne ajute să ne vedem refăcută unitatea religioasă dela nașterea noastră ca neam întru Hristos.

Leac împotriva răutății lumel. E vechiu ca creștinismul însuși, dar neluat în seamă. De aceea-i atât de răvășită de rele societatea de azi. Președintele Irlandei, d. De Valera, într'o cuvântare la radio, preamărind după vrednicie tradiționala iubire familiară irlandeză, recomandă în terminii cel mai călduroși adâncirea, potențarea și extinderea acestei virtuți dela celula familiei la întreg organismul social-național, într'asta văzând dânsul tămăduirea tuturor răutăților vremii.

„Să extindem această iubire tradițională — zice marele bărbat de stat, — s'o extindem la o familie mai mare: la familia neamului nostru, și lumea întreagă va avea de ce să ne invidieze. — Lumea de azi are neapărată nevoie de acea nobleță a inimii care se dezvoltă în familie. Dacă în calitate de cetățeni ai unui stat am cuprinde în această fineță a iubirii și mediul nostru social, multe probleme s'ar rezolva de sine.

„În care familie creștină e cu putință să flămânzească un membru în aceeaș vreme în care un altul se lăfălește în bunuri de prisos? În familie lucrează cu toții împreună și se ajută împrumutat. Cel mai tare dă mână de ajutor celui mai slab. — În marea familie a neamului membrul cu avere de prisos trebuie să ajute pe cel nevoiaș, mai ales dându-i de lucru, ca săracul s'aibă prilej să-și câștige strictul necesar.

„Nu putem râvni un mai înalt și mai nobil ideal național ca făurirea și păstrarea păcii între noi, și ca dorința de a instăpâni în rândurile noastre iubirea frățească și ajutorul dat cu dragă inimă. În felul acesta vom ajunge ca Irlanda noastră să mai fie odată luminar pentru lumea toată”.

Orice comentariu e de prisos.

Ungaria va avea mitropolit ortodox? Revista oficială a patriarhiei ortodoxe din Alexandria, *Pantinos*, în numărul său din 24 Octomvrie trecut, pe bază de informație din Constantinopol, aduce știrea că s'a ajuns la deplin acord între patriarhul ecumenic și forurile conducătoare maghiare în ce privește înfiinșarea unei mitropolii ungurești. În sensul acestei informații mitropolitul din chestie va fi ales de sinodul patriarhatului ecumenic, iar pe episcopii sufragani li vor alege ca pe episcopii patriarhatului ecumenic, sub a cărui jurisdicție va sta mitropolitul Ungariei. Cât e adevăr și cât nu în toate acestea, rămâne să se vadă.

Știri mărunte

Personale. Ven. Ordinariat de Cluj a făcut mai nou următoarele numiri în sânul clerului: pâr. *P. Tofan* din Mititei reintegrat la Romuli; pâr. *I. Nagy* din Stana, preot II. la Lăpuș; pâr. *Izidor Deacu*, capelan în Jucul de jos a fost numit admin. local tot acolo; nouhirotionitul pâr. *Ambrosie Biriș* a fost numit admin. local la Stana.

Organizație agrară activă. Nu-i mult de când s'a organizat în toată regula *Agru* din frunza noastră parohie *Micăsasa* de sub păstorirea pâr. *Dumitru Boarinu*. În schimb se lucrează consecvent și sistematic. Duminică de Duminică după amiază pâr. local și alți intelectuali de bine adună poporul la conferințe luminătoare și creștinește ziditoare. Duminică trecută a fost la *Micăsasa*, în acest scop, pâr. *Dumitru Neda*, redactorul nostru.

Studente în cruciada rugăclunii. Federala studentelor catolice din Franța numără cu totul 30 de grupări pe țară. Amăsurat unei hotărâri mai noi, în fiecare Luni anumite secțiuni vor reprezenta Federala la Masa Domnului. Fiecare organizație locală se va îngriji ca lună de lună să se slujască câte o sf. liturghie pentru toate studentele Franței. Pe lângă aceea se vor face rugăciuni comune pentru studentele necredincioase, pentru Federală, pentru pacea lumii și pentru »Pax Romana«, căreia-i aparține și Federala lor. În fiecare Duminică din lună toate membrele studente se vor ruga și se vor cumineca — pentru misiunile catolice.

Mișcare ajunsă la punct mort. Curentul anticatolic, pornit și susținut de oficialitatea nazistă din Germania, într'o vreme părea să facă ravagii cumplite. Toate semnele arată însă că mai în urmă s'a împotmolit. Căci de unde în 1932 cu acest val s'au dus 26.700 de nefericiți, în 1934 numărul sinistraților de felul acestora a fost numai de 4380 de inși. Statisticele bisericești arată că în ultimii 2 ani numărul celor reveniți la matcă întrece cu 3000 pe al celor ce au fost răpiți. Ceeace echivalează cu ajungerea la punct mort.

Locale. Duminică viitoare, a lui Zaheru, va predica în catedrală pâr. *Dr. Septimiu Todoran*, prof. la Academia Teologică.

Inimă de misionar. Nu de mult *P. Philibert Tornelli S. I.*, om în vârstă de 84 de ani, s'a rugat de superioritatea sa călugărească să-i permită să se reîntoarcă la Alaska, ca misionar. În care calitate, de-altfel, petrecuse în prealabil 44 de ani. Pentru motive sanitare a trebuit să revină însă în Italia nașterii sale. Dar îndată ce s'a simțit mai bine, vechiul misionar din părțile ghețurilor veșnice s'a trezit din nou în el, și s'a recerut pe terenul apostolice atâtor ani trecuți. Dorința fiindu-i împlinită, sluga Domnului a și plecat la drum. — De notat că tatăl acestui neînfrânt vestitor al Evangheliei s'a făcut preot după moartea soției sale (o soră a lui Gregoriu XVI), iar dânsul s'a hotărât la acelaș pas ascultând, ca student în drept la universitatea din Padua, elogiul funebral al tatălui său.

A murit un binefăcător unic în felul său. Ziarele londoneze aduc, cu comentarii bogate, știrea că a murit la vârsta de 86 de ani *Federick Charrington*, un personaj foarte popular în Londra. Numitul era membru al familiei »regelui berei« *Carrington*. Cu toate acestea, la vârsta de 20 de ani a »bis de avere« sa evaluată la un milion și jumătate lire sterline, la un venit săptămânal de o mie lire sterline și de partea ce-i revenea la fabrica de bere. Asta în urma faptului că hoinărind pe-o stradă rău

fămată a capitalei engleze a văzut cum un bețivan și-a isbit nevasta de-a lăsat-o lăpătată pentru că-i cerea parale pentru o bucăciță de pâine. În aceeaș vreme, aruncându-și ochii la firma crâșmei din care ieșise bețivul, a cetit cutremurându-se: »Beți numai bere Charrington!« De atunci s'a dedicat cu totul apostolicei antialcolice, mai luptând fără încetare până la moarte și împotriva stupefiantelor, a traficului de carne vie și a altor fărâdelegi de prin suburbiile din capitală.

Școală eparhială de cantori. Se deschide cu 1 Febr. c. la Cluj și va dura 5 luni, împărțite în 2 semestre: 1 Febr. — 10 Aprilie și 1 Oct. — 20 Decembrie. Se va propune săptămânal: 4 ore religie; 2 ore istorie bisericească și națională; 5 ore tipic; 12 ore cant bisericesc; 3 ore muzică vocală, cu îndrumări pentru viața practică. Vor fi primiți numai cei ce au împlinit 18 ani, dar n'au trecut de 40 de ani. Cei admiși vor plăti la începutul fiecărui semestru câte 500 Lei, în care e socotită și taxa de examen. De locuință, întreținere și rufărie se vor îngriji candidații singuri.

Telefonul „Unirii“

B. Cluj. Nu înțelegem supărarea simpaticului domn Matei dela »Renășterea...« fotiană (5. I. 36). Noi ce-am făcut? I-am adus aminte de o datorie creștinească ce avea față de bietul preot »convertit« Fr. Sigmond care, tocmai la Crăciun, se chinuia în temnița din Tg. Mureș. Se cădea doar să-i ducă niscăi cozonaci și puțintică șuncă. Nu? Acum, Dsa se lapădă de această datorie, pe motiv că a refuzat să publice procesul-verbal, luat la episcopia ort. din Cluj și publicat în cotidienele din capitală. Deci, în bună logică, alții sunt mai datori decât dânsul să-i poarte grija, bietului »martir«. — Noi admitem bucuroși acest punct de vedere. N'am afirmat niciodată că d. Matei a publicat faimosul »proces verbal«. Ci a dat și el așa, o știre, despre nelegiuirea catolicilor. Nici nu l-am obligat să poarte singur cheltuiala cozonacilor pomeniți. Cu dreptate ar fi, să se împartă pe toți patronii »convertitului«. Dar asta e o problemă de bucatărie ortodoxă, în care nu vrem să ne amestecăm. Ne-am adresat, cu chestia cozonacilor, tocmai d. Matei, fiindcă ne este mai bine cunoscut și îl știm mai simțitor la creștineștile datorii față de cei prigoniți pentru dreptate. Liber este însă să împartă dânsul povara acestei datorii între toți cei interesați. Și în proporția puterilor!

»Dreptatea«. București. Ce v-au greșit »Pitagora și Loyola«, de fineți cu tot prețul să-i mestecă în târile noastre bugetare? (Nr. din 17. I. 36). Și ce vor zice dnii Madgearu și ministru Antonescu când vor vedea cu ce patroni i-ați dăruit? E sigur că se vor lepăda, și unii și alții, de așa încuscrire. D. Madgearu este, de sigur, un politician de marcă, economist, financiar cât vrei de bun; dar matematician? De când? Pentru că știe și el, ca orice muritor, cele 4 operațiuni fundamentale? Cu atâta, Pitagora nu-l va primi la școală. Și nici d. M. nu râvnește așa cinste. Fiindcă ar trebui să renunțe la politică și la viitorul fotoliu ministerial. — Cu d. ministru Antonescu situația e și mai gravă. E sfânt și el, ca Ignățiu de Loyola? Probabil nu. Și nici nu vrei să spuneți asta. A fost sf. Ignățiu ministru de finanțe? Nici asta. Atunci? Ce legătură este între ei? — A, da! Iat-o: d. A. seamănă cu sf. I. de Loyola, »care nu cunoștea onestitatea intelectuală. Pentru călugărul demoniac — afirmăți Dv. — scopul scuză mijloacele«. Nu știm ce să zicem la această teorie grozavă. Un lucru ne pare sigur: scopul Dv. de-a combate pe ministru finanțelor, nu scuză lipsa de bunăcuviință pe care o dovedește. Tot așa: faptul că cineva scrie articole prime, fie și anonime, în oficiosul unui partid, nu-i dă dreptul să fie incult. Și dacă și-ar lua nițică osteneală de-a controla știința de căfenea pe care o afișează cu atâta desinvoltură, desigur n'ar mai face asemenea boacăne. Ar ști atunci, că pomenita calomnie a »iezuitismului« a născocit-o marea ură protestantă. Că ea n'are nici un temei. Că a fost pentru ea un proces celebru, în care s'a dat sentința la Köln, în 2 Februarie 1905. Afirmase această infamie cel mai înverșunat dușman al iezuiților, Hoensbroech, care a adunat tot materialul ce numai s'a putut pentru a-și dovedi teza. Totuși, n-a putut-o dovedi. A pierdut procesul. Lucru comentat și recunoscut, pe atunci, și de către presa protestantă germană. — Aceia cari scriu articole de fond în ziare, ar trebui să citească și ei câte ceva. Măcar din când în când!

S. Cluj. »Caleidoscopul« ziarului »Patria« este, fără nici o îndoială, stricat. Numai așa se explică faptul, că de câte ori pune sub lunetă Abisinia, vede neapărat Vaticanul (17. I. 36). Vede sânge în Africa, și se infurie pe Papa dela Roma. Și dacă Sfântul Părinte cere încetarea războiului și o anchetă imparțială în Abisinia, d. V. Nicoară iar se aprinde: Cum, ce anchetă? Dacă Papa speră că va fi pace și o cere dela Dumnezeu, acelaș domn caleidoscop se burzulește iarăși: Cum, de ce dela Dumnezeu; de ce nu dela reprezentanții creștinismului? — Nu-i mirare, că Papa a rămas profund impresionat de repetata atențiune, cu care îl onorează d. V. N. și se va conforma întocmai îndrumărilor pe cari i-le dă caleidoscopul din Cluj. Din parte-ne credem însă, că și lipsa de bun simț trebuie să aibe margini și zeflemeaua, oricât de ușoară, ar trebui să aibă un pic de spirit. Cât de puțin. Altfel n'are absolut nici o justificare.

Mai ales în oficiosul unui partid, care mai are și altceva de făcut, decât să batjocorească pe Papa dela Roma din pricina războiului abisinian. Nu?

Am primit abonamentul pe 1936: V. Aiud (pe 1/2 an); P. Aiud; Oficiul parohial Cig; Dr. P. Caransebeș; R. Caransebeș; Oficiul parohial Clopodia; Gh. Ghimeșfăget; Seminarul catolic Iași; Z. Lupeni; Oficiul parohial Maieru; Dr. R. Ocland; B. Reșița; B. Sibiu; Oficiul parohial Sănmărtinul de câmpie (pe 1/2 an); Oficiul parohial Sfârnaș; Dr. V. Târgu-Mureș.

Dr. S. Gherla, Am primit 600 Lei. Achitat până la 30. VI. 1936.

Oficiul parohial Izvini. Am primit abonamentul pe 1934 și 1935.

Dr. M. Lugoș. Chităm primirea abonamentului pe 1935 și 1936.

Oficiul parohial Nevrincea. Am primit 300 Lei. Achitat până la 31. XII. 1935.

Parohia gr. cat. Pocola. Am primit abonamentul pe 1934 și 1935.

B. Rășboieni-Cetate. Am primit abonamentul. Vă mulțumim pentru suprasolvire.

Oficiul parohial Tămăia. Chităm primirea abonamentului pe 1935.

D. Valea-Iungă. Confirmăm primirea abonamentului pe anul 1935.

G. Topa de Criș. Am primit 200 Lei. Achitat până la 30. VI. 1936.

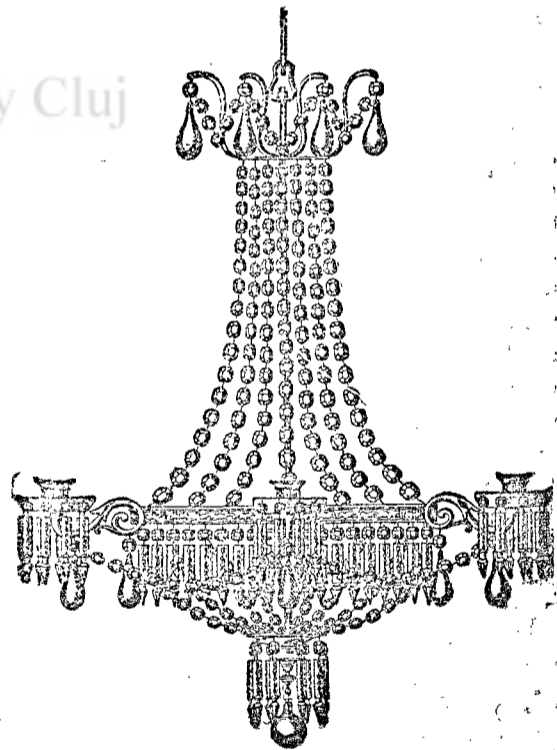
M. Assisi. Dela Pâr. L. Liuzi Călugăra am primit abonamentul pe 1935.

Oficiul parohial Valea-vinului. Am primit abonamentul pe 1935.

V. Sărănad. Am primit abonamentul pe 1935.

E. Letea. Am primit abonamentul pe 1934.

Anunț. O familie de preot caută o femeie de încredere și mai în etate, să se priceapă la fiert și la toate. Poate intra în serviciu imediat. Preferim o femeie mai inteligentă. Reflectantele pot să se intereseze la adresa: VALER MOIS, preot gr. cat. Culcea (poșta: Baia mare, jud. Satu mare).

Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă, în diferite forme frumoase, pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici se află: Sfășnice, Ornate și Reehizite Bisericești, Pra-pori, Odăjdii, Cruci, Gărți, reehizite și imprimate bisericești, Icoane, Steaguri Pt. Reuniuni, Medalioane, Rozare, elopote, eărți de rugăcluni, Teatre și Monoloage populare și școlare, etc.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.